

Ἐπομένως ἡ Ἐπιτροπὴ

Ἀπορρίπτει τὴν ἀναφορὰν περὶ τῶν ὅσων ζητεῖ ὁ Ἰω. Δηλιγιάννης, ἐκτεθειμένα καὶ στηριγμένα ἐπὶ τοῦ παρουσιασθέντος λογαριασμοῦ.

Διαφυλαττομένου εἰς τὸν αὐτὸν τοῦ δικαίου νὰ τραπῇ πρὸς τὸν Ἰωάννην Μαυρομιχάλην, διὰ νὰ ἐκκαθαρίσῃ τοὺς λογαριασμοὺς του, ἐὰν ἔχῃ, διαφυλαττομένης ἐξ ἴσου εἰς τὸν Ἰωάννην Μαυρομιχάλην πάσης ὑπερασπίσεως.

Περὶ δὲ τοῦ 2ου μέρους τῆς αἰτήσεως, ἀφορῶντος τοὺς μισθοὺς καὶ τροφὰς καθ' ὅλον τὸν καιρὸν τοῦ μεσεγγύου,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία ἀπόδειξις ὅτι ὁ Ἰω. Δηλιγιάννης ἦτον ὁ πραγματικὸς διευθυντὴς τοῦ πλοίου,

2ον) Ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται οὔτ' ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπαρχόντων ναυτῶν οὔτε ἡ μετ' αὐτῶν συνθήκη,

3ον) Ὅτι ἐκ τῆς ἐρωταποκρίσεώς του δὲν ἀποδεικνύεται, ἂν ἔχῃ κανὲν προᾶγμα. Ὅθεν ἡ Ἐπιτροπὴ

Ἀπορρίπτει τὸ 2ον μέρος τῆς αἰτήσεως τοῦ ρηθέντος Ἰω. Δηλιγιάννη.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς

Ὁ Γραμματεὺς

Ἐδουάρδος Μάσσων

N. Γ. Παγκαλάκης

Γεώργιος Ἀθανασίου

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2510 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς

N. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 49

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Δημητρίου Καλκαντῆ τῆς 26 Νοεμβρίου 1828, δι' ἧς παρασταίνεται μέτοχος τοῦ ὀγδόου τῆς γολέτας «Ἡ ρ α ς», μεσεγγυηθείσης τὴν 20ὴν Αὐγούστου 1828 καὶ κριθείσης τὴν 12 Νοεμβρίου 1828 ὡς ἰδιοκτησία τοῦ Ἰωάννου Μαυρομιχάλη,

Θεωρήσασα ὅσα προσθέτει περὶ τοῦ ὅτι τῷ εἶπεν (εὗρισκόμενος εἰς τὴν γολέταν) εἰς τὸν Λιμενάρχην, ἀφαιρέσαντα τὸ πηδάλιον αὐτῆς, καὶ προσέτι εἰς τὸ Δικαστήριον καὶ ὅτι ἔγραψε πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον Μαυρομιχάλην διὰ νὰ λάβῃ τὸ πωλητήριο, λέγων ὅτι καὶ τὸ ἔλαβε,

Θεωρήσασα τὸ ὅποιον ἔλαβεν ἰδιωτικὸν πωλητήριο παρὰ τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1828 ἐκ Λιμενίου,

Θεωρήσασα τὴν γενομένην ἀπάντησιν τῆς 15/27 Δεκεμβρίου 1828 τοῦ κ. Γοδεβούτ, εἰδοποιηθέντος περὶ τῆς αἰτήσεως,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι δὲν εἶν' ἀληθὲς ὅτι ὁ ρηθεὶς Δημήτριος Καλκαντῆς ἐπαρουσίασε ποτὲ καμμίαν αἴτησιν εἰς τὸ Δικαστήριο παρὰ τῆς εἰρημένης ἀποφάσεως.

2ον) Ὅτι ὁμολογῶν ὁ αὐτὸς ὅτι ἦτο παρὼν εἰς τὸ μεσέγγυον καὶ εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ πηδαλίου, ποτὲ δὲν ἔκαμε καμμίαν διαμαρτύρησιν ἢ καμμίαν ἀγωγὴν.

3ον) Ὅτι ὁ αὐτὸς Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐμφανίζεται σήμερον ἡ κυριότης τοῦ ἀναφερομένου, ὑπεστήριξε τὴν γολέταν ὡς ἰδικήν του, οὐδ' εἶπε ποτὲ ὅτι εἶχε μέτοχον.

4ον) Ὅτι ἡ κυριότης τοῦ ἀναφερομένου δὲν εἶναι πωλητήριο, ἀλλὰ δηλοποίησις, δι' ἧς λέγει ὅτι γνωρίζει ἀπὸ τῆς σήμερον μέτοχον εἰς τὸ δον τὸν Δ. Καλκαντῆν.

5ον) Ὅτι τὸ ἔγγραφον τοῦτο ὑποθέτει ἄλλο ἔγγραφον, ἐκ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ ἐξάγεται ὁ τρόπος τῆς ἀγορᾶς τοῦ δον.

6ον) Ὅτι λέγων ὁ Δ. Καλκαντῆς ὅτι τὸ ἔγγραφον τοῦτο εἶναι τὸ πωλητήριόν του καὶ μὴ παρουσιάζων ἄλλο ἔγγραφον, ἡ συμπαραβολὴ τῆς ἐκθέσεώς του μετὰ τῆς διαγωγῆς καὶ τῆς ποιότητος τοῦ ἐγγράφου του ἀποδεικνύει ἀπρεπῆ συνεννόησιν.

7ον) Ὅτι λέγων ὅτι μετὰ τὸ μεσέγγυον ἔγραψε πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον Μαυρομιχάλην νὰ τὸν στείλῃ τὸ πωλητήριο, παρουσιάζει δύο περιστάσεις ἀξιοπαρατηρήτους: 1ον Ὅτι, ἐὰν τὸ ἔγγραφον ἦτον ἀληθές, ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀπὸ τὴν 1ην Ἰανουαρίου εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀναφερομένου καὶ ὄχι ποτὲ εἰς τὰς τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη. 2ον Ὅτι, ὄντων ἀμφοτέρων εἰς Αἴγιναν, φαίνεται παρὰ τὸ σύνηθες νὰ γράψῃ ἐπιστολὴν διὰ νὰ λάβῃ τὸ πωλητήριο.

8ον) Ὅτι τὸ ρηθὲν ἔγγραφον, λεγόμενον πωλητήριο, εἶναι ἰδιωτικόν.

9ον) Ὅτι τὸ αὐτὸ ἔγγραφον, ζητηθέν, ὡς λέγει, μετὰ τὸ μεσέγγυον καὶ δοθέν, ὡς λέγει, ἔπειτα ἐνταῦθα, ἀνατρέπεται καὶ ἀπὸ τὴν ἐρωταπόκρισιν τοῦ πλοιάρχου Ἰωάννου Δηλιγιάννη, τῆς 5ης Δεκεμβρίου 1828, γενομένην δι' ἄλλην ἰδικήν του αἴτησιν, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἐρωταποκρινόμενος ὡς ἑξῆς:

Ἐρ. — Ποῦ ἦν ταμώσετε τὸν Ἰω. Μαυρομιχάλην;

Ἀπ. — Ἦλθαμεν εἰς Μονεμβασίαν, ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ὁ Μπεῖζαντὲς μέσα ὄντες, κ' ἐκεῖ τὸν ἀνταμώσαμεν.

Ἐρ. — Ἐστερξεν αὐτὸς εἰς τὸ νὰ φέρουν τὴν γολέταν του ἐδῶ;

Ἀπ. — Ἄν δὲν ἔστεργε, δὲν μᾶς τὴν ἄφινε νὰ τὴν

φέρωμεν. Κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν ἠθέλησε, πλήν, ἀφοῦ τὸν εἶπα ἐγὼ ὅτι εἶναι διαταγὴ τοῦ Κυβερνήτου, ἐνέδωκε καὶ αὐτὸς νὰ σταλῇ.

Ἐρ. — Εἰς αὐτὴν τὴν ἐναντίωσιν ὁποῦ ἔκαμε τί ἔλεγεν;

Ἀπ. — Ἐλεγεν ὅτι ἐγὼ ὀρίζω τὴν γολέταν μου καὶ ὅχι ἓνας καὶ ἄλλος διὰ νὰ ὑπάγουν ὅπου θέλουν. Μάλιστα μ' εἶχεν εἰπεῖ νὰ λάβω τὰ φορέματά μου καὶ νὰ ὑπάγω διὰ ξηρᾶς εἰς τὴν Κυβέρνησιν, πλήν ἰδὼν τὴν διαταγὴν τοῦ Κυβερνήτου ἐσιώπησεν.

Δηλοποιεῖ ὅτι ὁ Ἰω. Μαυρομιχάλης ἦτον ὁ κτήτωρ τῆς γολέτας, παρατήρησις αὕτη γινομένη ἐκ πλεονασμοῦ.

10ον) Ὅτι καὶ ἂν εἶχεν ὁ ρηθεὶς Καλκαντῆς τακτικὸν πωλητήριον, ἐπειδὴ ἀποφασίς τῆς 12 Νοεμβρίου ἐθεώρησε τὴν γολέταν ὡς ἰδιοκτησίαν τοῦ Ἰω. Μαυρομιχάλη, δὲν ἠδύνατο ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης νὰ κάμῃ καμμίαν πώλησιν καὶ ὁ Καλκαντῆς κακῶς ἠγόρασεν.

Ἀπὸ τὰ μέχρι τοῦδε παρατηροῦσα ἐν συμπεράσματι, ὅτι τὸ ρηθὲν πωλητήριον ἀνάγεται εἰς ἄλλο τὸ ὁποῖον δὲν παρουσιάζεται, ὅτι, καὶ ἂν ἦτο πωλητήριον, ὡς τὸ ἐκλαμβάνει ὁ ἀναφερόμενος, λείπει ἡ τιμὴ καὶ ἡ πληρωμὴ τῆς ἀγορᾶς. Παρατηροῦσα τὴν ἰδιωτικὴν ποιότητα, τὴν ὑπαρξίν τοῦ αὐτοῦ ἐγγράφου εἰς χεῖρας τοῦ λεγομένου πωλητοῦ, τὸν χρόνον τῆς παραδόσεως (τοῦ μεσεγγύου γενομένου καὶ τῆς κρίσεως ἀρξαμένης), τὴν παρὰ τοῦ Καλκαντῆ τηρηθεῖσαν σιωπὴν ἀπὸ τὸν Αὐγουστον τοῦ 1828, ἕως καὶ μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως γενομένην τὴν 12ην Νοεμβρίου 1828, τὴν διαγωγὴν τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη παραστεινομένου κτήτορος ὅλης τῆς γολέτας, χωρὶς ποτὲ ν' ἀναφέρῃ μέτοχον ἄλλον, συμπαραβολὴν τινα τοῦ εἰρημένου παλαιοχαρτίου μετὰ τῆς ἐρωταποκρίσεως τοῦ πλοιάρχου τῆς γολέτας, τὴν ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς 12 Νοεμβρίου 1828.

Δι' ὅλα ταῦτα ἡ Ἐπιτροπὴ

Ἀπορρίπτει τὴν αἴτησιν τοῦ Δ. Καλκαντῆ, διαφυλαττομένου εἰς αὐτὸν τοῦ δικαίου, ἂν ἔχῃ, νὰ τραπῇ κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη, ὡς διαφυλάττεται καὶ εἰς τοῦτον τῆς ὑπερασπίσεως τὸ δίκαιον.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δεκάτην ὀγδόην Δεκεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδοῦ ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς
Ἐδουάρδος Μάσσων
Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαραλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν

πρωτότυπον, επικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2510 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 50

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀναφορὰν τοῦ Ἰω. Π. Λουκάκου τῆς 29 Νοεμβρίου 1828, δι' ἧς λέγει ὅτι πρὸ 9 μηνῶν ἐδάνεισε μίαν ἄγκυραν εἰς τὴν γολέταν «*Η ρ α ν*»,

Θεωρήσασα ὅτι ὁ αὐτὸς Λουκάκος παρουσιάζει ἐπιστολὴν τοῦ Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη ἐκ Πόρου τῆς 27 Νοεμβρίου 1828, δι' ἧς παρασταίνεται κύριος τῆς ρηθείσης ἀγκύρας,

Ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν Λουκάκων καὶ τῆς οἰκογενείας Μαυρομιχάλη ὑπάρχουν σχέσεις στεναί, καθότι ὁ Γρηγόριος Π. Λουκάκος ἐπρόσφερε τὴν ἐγγύησιν τῶν Μαυρομιχαλαίων εἰς τὴν μεταξὺ τοῦ Ἀκτίπη καὶ τῶν ἀδελφῶν Λουκάκων διαφορὰν διὰ τὴν ναυαγήσασαν εἰς Μάνην βρατσέραν.

2ον) Ὅτι δὲν ἀποδεικνύεται κύριος τῆς ἀγκύρας παντάπασι πρὸ τοῦ διὰ τὸ Δραγαμέστον ταξιδίου τῆς γολέτας, καθ' ἣν περίστασιν λέγει ὅτι τὴν ἐδάνεισεν, εἰς τρόπον ὥστε διὰ τῆς προϋπαρχούσης αὐτῆς ἀποδείξεως νὰ φανῇ ὅτι πρέπει νὰ τὴν ἀπολάβῃ.

3ον) Ὅτι ἡ ρηθεῖσα γολέτα ἐπέστρεψε τὸν Ἰούνιον 1828 εἰς Κιτριάς καὶ ὁ Λουκάκος δὲν ἐζήτησε τὴν ἀπολαβὴν τῆς ἀγκύρας.

4ον) Ὅτι δὲν τὴν ἐζήτησεν οὐτ' ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ εἰς Αἴγιναν κατ' αἴτησιν τοῦ Κυβερνήτου.

5ον) Ὅτι καθὼς ἔβγαλε δύο κανόνια ὁ Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης καὶ τὴν βάρκα ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωάννου, ὅτε ὁ Ἰωάννης ἔστερξε νὰ τὴν στείλῃ εἰς Αἴγιναν, ὡς ἀπὸ τὴν ἐρωταπόκρισιν τοῦ πλοιάρχου φαίνεται, καθότι ἦσαν πράγματα ἀνήκοντα εἰς αὐτοὺς ἰδιαιτέρως, οὕτως ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ τότε καὶ ὁ Λουκάκος τὴν ἄγκυραν ἢ, ἐὰν τὴν ἐδάνεισεν εἰς τὸν Κωνσταντῖνον Μαυρομιχάλην, ἔπρεπεν οὗτος νὰ τὴν ἐβγάλῃ ὡς ἀλλότριον πρᾶγμα.

6ον) Ὅτι ἡ γενομένη ἐν Πόρῳ ἀπλῇ δηλοποίησις εἶναι μέσον πολλὰ ἀνίσχυρον πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀληθείας τοῦ κακῶς ἀπαιτουμένου δανείσματος.

7ον) Ὅτι ἡ κυριότης τοῦ Ἰω. Π. Λουκάκου βάσιν ἔχουσα δηλοποίησιν ἄτακτον, καθότι ἀπεφασίσθη ὅτι ἡ γολέτα ἀνήκει εἰς τὸν Ἰω. Μαυρομιχάλην.